

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

To og fyrrætende Aargang.

Fra 1ste Oktober 1892.

„En Daare siger i sit hjerte: Der er ingen Gud.“ (Ps. 14, 1.)

Århus.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist.

Trykt hos F. C. Bording (B. Peterzen).

1893.

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

HISTORIAN'S OFFICE.
Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints.

Indhold af 42de Aargang.

Side	Side		
Nandens Udebelighed	277, 302, 309, 324, 339, 355, 369	Kristus og Mennesket	225
Umnesti	149	Korrespondancer:	
Arbejdet	223	Aalesund, James Ericson	141
At tale er Sølv, men at tie er Guld	55	Aarhus, Martin Nielsen	125
Blandinger 14, 47, 63, 142, 157, 190, 255, 335, 351, 367		Bergen, A. M. Nielson	122, 363
Bøn, opsendt ved Indvielsen af Templet i Salt Lake City	289, 298	Bredbægden, O. Sorenson jun.	154
Daab for de Døde	145	Christiania, A. M. Israelsen	268
Den sande Gud	337	Drammen, Andreas Johansen	170
Det joøiske Folk	17	Fairview, Frederick Christenson	107
Dødsjald 15, 48, 63, 80, 111, 128, 144, 160, 176, 191, 208, 224, 239, 256, 288, 304, 320, 336, 352		Frederikshald, John A. Anderson	187
En Henvælkelse til Nandeverbenen	188	Grenaa, Martin Andersen	90
En opfyldt Profeti	364	Kalmar, John Christenson	347
Evangeliets Birtning	148	København, Adolph Madsen	155
Fra Mexiko	221	" C. B. Larsen	156
Fra Taagernes Verden	247	Buleå, Carl A. Lundell	186
Guldmagt	353	Norrköping, C. A. Carlquist	12
Hvorledes skulle vi tage Livet?	174	Odense, German Rasmussen	203
Hvorfor bliver Vinteren strængest, naar Dagene længes?	216	Ombord paa „Masta“, Edw. Ø. Anderson	26
Hyggelige Vinterstifter	191	Pahjon, P. G. Hansson	204
Høflighed i Hjemmet	199	Sundsvall, Geo. Lindquist	13
Joseph Smith som Profet	33, 49	Tromsø, H. A. Pedersen	123, 267
Konferencen i Salt Lake City 65, 81, 97, 110, 241, 257, 273		" G. A. Iverson	346
Konferencemøder i Aalborg	20, 229	Drebro, Adolph B. Fjellstrøm	330
" i Aarhus	27, 234	Lusten som Livskilte 205, 254, 269, 286, 318, 332, 349, 365, 377	
" i Christiania	73, 300, 313	" Mormonernes Talsmand"	127
" i Göteborg	53	Notits	112, 208, 368, 380
" i København	91, 252, 261	Præstedommet og Arveretten bertil 177, 193, 209	
" i Malmö	44, 245	Præver Nanderne	161, 171
" i Norrköping	282	Poesi:	
" i Stockholm	79, 85, 315	Afstedsgang	48
		"	256
		Bøn og Lovsang	272
		De ti Jomfruer	143
		Godt Nyt År	112
		Hører efter, Jordens Slægter	160
		I Herlighed nu Kristus troner	326
		I Landom	192
		Naar Lovet falder.	64

HISTORIAN'S OFFICE LIBRARY.

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

3579

	Side
O, Brødre, Søstre, lad os trofast stride	368
Sig „Nej!“	352
Bed Nytaarstid	128
Velkomsthang	16
"	240
 Redaktionens Bemærkninger:	
Amen	328
Adresse fra det øverste Præsidentstab	217
Aflossning 25, 41, 122, 169, 186, 221, 234, 266, 281, 298, 313, 329, 362	
Aflossning og Bestifteelse 25, 140, 251, 313, 375	
Angaaende Bidnessbyrd	40
Angaaende Bon.	184
Ankomst af Missionærer 25, 58, 89, 169, 202, 251, 265, 281, 329	
Bestifteelse 25, 58, 89, 122, 170, 186, 202, 221, 251, 266, 282, 313, 329, 62	
Dadleshyge	72
Du skal ikke bedrive Hor	200
En Advarsel	24
En levende Religion	168
Erfaringer og Bligter	56
Faste og Bon	312
Hærbig og inbriet!	248
Gledelig Jul!	88
Guds Beskyttelse	152
Hjemmet	344
Konferencemøder	186, 362
Lydighed mod Forældre	280
Missionstidens Varighed	296
Nytaar	104
Paa Besøg	345, 362
 Præs. Edw. H. Andersens Ussledshilser	
" Joseph Christiansens Hilsen	9
" " " " " Ussledshilser	249
" C. A. Carlquists Hilsen	250
" Anton H. Lunds "	296
Sandhedens Bidnessbyrd	120
Speciel Faste- og Bededag	220
Taalmodighed i Evangeliet	233
Til de Hellige	374
Tilstanden i Missionen	137
Til Missionærerne	360
Uerligeb	264
 Statistisk Rapport for 1892	
" " " " Halvaaret 1893	304
 Tale af Eldste H. F. Lilienquist	
" " " " Edw. H. Anderson	118
" " " " H. A. Pedersen	129
" " " " Joseph Christiansen	305
" " " " Andrew Jensen	321
Tanker	331
Tankestropg	119, 147, 151, 192, 348, 362, 373
 Uddrag af Korrespondance 11, 26, 41, 90, 106, 153, 170, 266, 329	
 Bor Vandet	
 Eldste Adolph Haags Død	
" David H. Cannons Død	58
" O. L. Chipmans Død	62
" Peter Bjørklunds Død	375

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1.

Den 1ste Oktober 1892.

42de Aargang.

Tale af Eldste Harald F. Liljenquist,

holdt i de Helliges Forsamlingslokale i Kjøbenhavn den 14de August 1892.

Kjære Forsamlede, Brodre, Søstre og Venner! Idet jeg fremstaar denne Aften for at bære mit Bidnesbryd angaaende Evangeliet, ønsker jeg at være vejledet af Guds Aand, og, at de Tilstedeværende ville stjænke mig deres Opmærksomhed samt opsende deres Forbønner til Herren for mig, saa at de Ord, jeg maa tale, maatte være i Overensstemmelse med Evangeliets Sandheder og være os Alle til Nytte og Gavn.

Uden Tvivl er dette den sidste Sondag, jeg har Lejlighed til at samles med mine Brodre og Søstre i Kjøbenhavn, i det Mindste for en Tid, eftersom jeg snart agter at forlade disse Lande og rejse hjem til Zion, det Sted, som Herren har udpeget som et Forsamlingssted for sit Folk i disse sidste Dage.

Enhver Sidste-Dages Hellig, som i Oprigtighed har givet Afskald paa Verdens Daarheder, fasset Tro paa Evangeliet, omvendt sig fra sine Synder, som er blevne døbt til sine Synders For-

ladelse og har modtaget den Hellig-aands Gave, har en urokkelig Overbevisning angaaende Guds Værk. Det er saaledes en Glæde for mig at have Anledning til at frembære mit Bidnesbryd om det, som Herren i sin Maade har stjænket mig Forstand paa. Vi, som Sidste-Dages Hellige, bør takke Herren, fordi vi ere blevne agtede værdige til at blive delagtigjorte i den usigelige Glæde, som opnaas ved at tjene ham.

Naar vi skue tilbage paa vor Stilling som et Folk i Kirkens tidligere Dage og sammenligne den med vor nærværende Stilling, ville vi være i Stand til for en Del at se de mange og store Belsignelser, som Herren har stjænket dem, der have vist Lydhed mod hans Bud og Love, samt at fatte og forstaa Guds hellige Hensigter med sine Born. Vi forstaa ligeledes, at Netsærdigheden kræver, at de, som ikke ville adlyde Evangeliets Fordringer, skulle blive straffede for deres Ulydighed.

Vi have læst i den hellige Skrift om Skabelsen, at „Gud saa alt det, han havde gjort, og se, det var meget godt;“ der var ingen Fjendskab; endog Dyrerne stødede ikke hverandre; Enighed og Fred herskede alle Begne. Herren satte vore første Forældre i Edens Have og gav dem tilladelse til at æde af ethvert Træ i Haven med Undtagelse af eet, nemlig Kundstabens Træ paa Godt og Ondt. De blevé advarede paa Forhaand om, at dersom de aade af dette Træ, vilde de blive underkastede Doden som Straf for deres Ulydighed. Herren har givet sine Børn, Menneskene, deres fulde Handlefrihed, og saaledes vare Adam og Eva overladte til dem selv med Hensyn til, enten de vilde adlyde eller ikke adlyde Guds Besaling, endskjont de ikke vare underkastede Doden, da de blevé satte i Edens Have.

Enhver, der har læst Bibelen, er bekjendt med den Beretning, som den indeholder om Shydefaldet. Den lærer os, at Slangen forførte Moder Eva til at æde af den forbudne Frugt, og at „hun gav ogsaa sin Mand med sig, og han aad.“ Deres Øyne oplodes, og de skulste sig for Gud Herrens Ansigt iblandt Træerne i Haven, da de hørte hans Røst. Efterat Herren havde forbandedt Slangen for, hvad den havde gjort, „fremfor alt Kveget og fremfor alle vilde Dyr paa Marken,“ sagde han til Kvinden: „Jeg vil meget mangfoldiggjøre din Kummer og din Undfængelse, med Smerte skal Du føde Børn; og din Altraa skal være til din Mand, men han skal herske over Dig.“ Og Herren sagde til Adam: „Efterdi Du lod din Hustrus Røst og aad af det Træ, om hvilket jeg bød Dig og sagde: Du skal ikke æde deraf, da være Jorden forbandedt for din Skyld, med Kummer skal Du æde deraf alle

dit Livs Dage; og den skal bære Dig Torn og Tidsler, og Du skal æde Urter paa Marken. I dit Ansigts Sved skal Du æde dit Brod, indtil Du bliver til Jord igjen, thi deraf er Du tagen; thi Du er Stov, og Du skal blive til Stov igjen.“ Vi se, som jeg før sagde, at Herren advarede Adam og Eva mod at nyde den forbudne Frugt og sagde: „Paa hvilken Dag, Du æder af den, skal Du do Doden.“ At Herren holder, hvad han lover, er tydeliggjort for os hver Dag; det er bevist ved det Faktum, at af alle de Millioner Mennesker, som ere fødte paa Jorden, findes der endnu Ingen, som har levet en hel Dag efter Herrens Tidsregning. (Apostelen Peter siger, at „een Dag er for Herren som tusinde Aar, og tusinde Aar som een Dag.“) Adam døde i Følge Kristen, da han var 930 Aar gammel, og Methuselah, det ældste Menneske, som vi have læst Beretning om, der nogensinde har levet paa Jorden, var 969 Aar ved sin Død.

Bed Shydefaldet kom altsaa Sorg, Fjendskab, Håd og Død ind i Verden, og ethvert fornuftigt, tænkende Menneske, som har naaet den Alder, at det er i Stand til at fatte, vil indse, at Menneskeslægtens Tilstand vilde i al Evighed have været højst beklagelig, dersom Herren ikke af sin store Maade havde beredt et Middel, hvorved Oprejsning fra Adams og Evas Fal d kunde tilvejebringes for den faldne Menneskeslægt, og hvorved Alle, som vilde underkaste sig de Love og Besalinger, som en retsfærdig, dog naadig og barmhjertig Fader, maatte forlange af dem, kunde bringes tilbage til hans Nærhed for at nyde Glæde, Fred og Hvile som Belonning for deres udviste Ulydighed.

Dersor sendte Gud i Tidens Midte

sin enbaarne Son, Jesus Kristus, til at være en Forsoner for Adams Synd, uafhængig af nogen som helst Gjerning fra vor Side, og ligeledes tilvejebragte han Forsoning for vore egne Synder, dog kun for saa vidt, som vi selv ville vise Lydighed mod visse Love og Besalinger, der som et Hele kaldes Evangeliet; altsaa er Tilgivelse for vore personlige Synder afhængig af vore egne Gjerninger saa vel som af Kristi Forsoning.

Apostelen Paulus siger: „Altsaa, ligesom Synden kom ind i Verden ved eet Menneske, og Doden ved Synden, og saaledes Doden trængte igjennem til alle Mennesker, idet de syndede alle... Ligesom der ved Eens Fal d kom Fordommelse over alle Mennesker, saaledes skal og ved Eens Retfærdighed komme over alle Mennesker Retfærdiggjørelse og Liv. Thi ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed Mange ere blevne Syndere, saa skulle og ved den Enes Lydighed Mange vorde retfærdige.“ (Rom. 5, 12. 18. 19.)

Mange paastaa, at Kristi Forsoning er tilstrækkelig til at frelse ethvert Menneske, som blot vil tro paa Jesus og paa hans guddommelige Mission, enten Mennesket selv udfører Noget eller ikke; i Sandhed, Mange, ja, de fleste af de saakaldte Kristne, gjøre den Paastand, at Ingen selv kan gjøre Noget for sin Sjæls Frelse; og i deres Afsmægtighed suffe de disse Herrens Ord til Paulus: „Min Maade er Dig nok.“ Denne Lærdom, som er saa almindelig i de forskjellige „kristne“ Samfund, er fejlagtig og foraarsager, at mange Mennesker ere mere ligebyldige med Hensyn til, hvad de foretage sig, og hvorledes de leve her i Verden, end de vilde være, dersom Sandheden blev dem fremholdt, nemlig, at Menneskets personlige Frelse og Øphøjelse er kun

paa Vetingelse af Lydighed mod Evangeliets Love, og at Enhver vil blive dømt efter de Gjerninger, han har gjort i Livet. Dette er de Sidste-Dages Helliges Tro. Vi grunde dette saa vel som ethvert Princip af vor Tro paa den hellige Skrift og paastaa, at de, som fremstille de hellige og sande Principer, der henhøre til Saliggjørelsens Plan, paa nogen anden Maade end efter det Monster, som vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, gav os, og som er nedskrevet i Bibelen, ere ansvarlige for Gud for den Bildsarelse, de lære deres Medmennesker, og at disse Lærere paadrage sig Guds Misshag og den Dom, som Apostelen Paulus følder over Saadanne, idet han siger: „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelten prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse.“

Den hellige Skrift giver os Beretning om, hvorledes Kristus den Tide, han vandrede paa Jorden, oprettede sin Kirke; vi læse om, hvilke Embedsmænd der vare i Kirken, hvilke Kræfter, der led-sagede dem, hvilke Gaver og Forjættelser, Gud tildelte Kirkens Medlemmer, og hvilke Tegn, der skulde folge dem, som troede. Paulus siger, idet han skriver til Corinthierne angaaende de forskjellige Embedsmænd i Kirken: „Gud har sat i Menigheden først Apostler, for det andet Profeter, for det tredje Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tunge-maal.“ (1. Cor. 12, 28.) Idet han hentyder til de forskjellige Forjættelser, Gaver og Kræfter, som formedelst Nanden skulde gives Enhver, der gjorde sig værdig til Modtagelsen af Samme, siger denne Apostel: „Men Nanden

Nabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt. Thi en gives Bisdoms-Tale formedelst Aanden; en Aanden Kundstabs-Tale ved den samme Aand; en Aanden Tro ved den samme Aand; en Aanden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Aanden Kraft til Undergjerninger; en Aanden profetisk Gave; en Aanden at bedomme Aander; en Aanden adskillige Tungemaal; en Aanden at udlægge Tungemaal." (1. Cor. 12, 7.—10.)

Vi Sidste-Dages Hellige ere ensfol-dige nok til at tro, at naar som helst Herren har sin Kirke paa Jorden, er den organiseret efter samme Monster, som vor Frelser selv organiserede den efter, da han var paa Jorden. Maar vi fremstille os for Verdens Mennesker og gjøre denne Paastand, er der Mange, som, medens de indromme, at disse Embedsmænd, Gaver, Tegn o. s. v. vare nødvendige i de tidligere Dage, gjøre den Indvending, at Menneskene nu ere fredne saa langt frem i Kultur og Bidenskab, at saadanne Særegenheder ere aldeles unsødvendige i vore Dage. Da, som jeg før sagde, vi paastaa, at vor Tro er i Overensstemmelse med Bibelen og grundet paa de evige og urokkelige Sandheder, den lærer os, vilde det maaesse være gavnligt at undersøge Rigtigheden af vores Anskuelser i denne Retning for om muligt at udfinde, enten de stemme overens med denne hellige Lovbog eller ikke. I sit Brev til Epheserne siger Paulus: „Og han beskifte Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi Alle naa til Enhed i Troen og Guds Sons Erkendelse, til Mandes Modenhed, til Kristi Fyldes folksne Alder.“ (Eph. 4, 11.—13.)

Er det ikke et Faktum, vi alle ere befjendte med, at Menneskene paa ingen Maade endnu ere naaede til „Enhed i Troen“? Jo, visstelig. Altcaa ere disse Gaver og Belsignelser nødvendige nu, lige saa vel som de vare i forrige Dage, og vor Paastand i saa Henseende er følgelig bibelsk.

Vi tro, at Gud har givet alle sine Børn Handfrihed, saa at de kunne vælge for dem selv det Gode eller det Onde. Ved deres Tilværelse i denne Prøvestand have Menneskene Anledning til at vise deres sande Karakter og saaledes retsfærdigt blive dømte efter deres Gjerninger. Vi tro ogsaa, at formedelst Kristi Forsoning ville alle Mennesker uden Hensyn til deres Gjerninger i Livet blive delagtigjorte i Opstandelsen fra de Døde; med andre Ord, at Opstandelsen er almindelig og strækker sig til Alle og Enhver uden nogen som helst Betingelse, medens Frelse derimod er afhængig af Menneskernes egne Gjerninger og beror paa, enten de annamme eller forkaste den Plan, som Herren har bestemt, at Menneskene maa adlyde for at modtage hans Belsignelser. Vi tro, at Opstandelsen er en virkelig Gjenforening af Legemet med Aanden, og at den er lige saa naturlig, som vor Frelsers Opstandelse var — og Jesus var Opstandelsens Forstegrode. Uden hans Mission og Opfrelse for Menneskelægten vilde der ikke have været nogen Besrielse fra Graven; men han sprængte Dødens Baand, „opfor til det Hoje, bortførte Fanger, og gav Menneskene Gaver.“ Medens vi tro, at Opstandelsen er for alle Døde uden Undtagelse, tro vi dog, at der er en Orden forbunden dermed, saa vel som med alt Herrens Værk. Vi tro ikke, at hellige Mænd og Kvinder, de, som i sand Gudsfrugt have beslittet sig paa at

efterleve Guds Bud og Besalinger, medens de levede her paa Jordens, skulle opstaar paa den samme Tid og indgaa til den samme Hærlighed som Synderen, der i sin Ligegyldighed over for Herrens Love fremturede i Verdens Laster og Bedrifterhærligheder, medens han var ilive. Apostelen Paulus fremstiller dette meget tydeligt i sit Brev til Corinthierne, idet han hentyder til Virkningen, som Kristi Forsoning har for Menneskene: „Thi lige som Alle do i Adam, saa skulle og Alle levende gjores i Kristus. Dog hver i sin Orden: den første Grode er Kristus, dernæst de, som ere Kristi, udi hans Tilkomstelse.“ (1. Cor. 15, 22. 23.) Evangelisten Johannes siger: „Forunder Eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Graven skulle høre hans Rost, og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse.“ (Joh. 5, 28. 29.)

Vi Sidste-Dages Hellige tro ikke, at Opstandelsen af alt Kjød vil ske paa en Gang eller til een og samme Tid; men vi tro, at Opstandelsen er inddelt i Perioder, og at af alle disse den saakaldte første Opstandelse er den helligste. Vi tro, at de, som formedelst Lydhed mod Evangeliet have levet saaledes her paa Jordens, at de ere blevne berettigede til at faa Del i denne Opstandelse, ere i Besiddelse af Fordeler og have Krav paa Besignelser, som ikke de ere i Besiddelse af, ehheller kunne nyde, som formedelst deres Vandet her i Livet ere stillede saaledes, at de først faa Del i en senere Opstandelse. Som Bevis for, at denne Tro er i Overensstemmelse med den hellige Skrift, vil jeg kun citere et Skrifsted: „Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse;

over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regjere med ham tufinde Aar.“ (Aab. 20, 6.)

Med Hensyn til vor Tro, at der er forskellige Grader af Herlighed forbundne med Opstandelsen, vil jeg anføre Apostelen Paulus' Ord: „Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de Himmelstes Herlighed, en anden de Jordisces. En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi een Stjerne overgaar den anden i Klærhed. Saaledes er og de Dodes Opstandelse; det saaes i Forkænkelighed, det opstaar i Uforkænkelighed; det saas i Vanere, det opstaar i Herlighed; det saas i Skæbelsighed, det opstaar i Kraft; der saaes et sandseligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme. Der er et sandseligt Legeme, der er ogsaa et aandeligt Legeme.“ (1. Cor. 15, 40.—44.)

Jeg har hentydet til vor Tro angaaende Menneskenes Evne til at gjøre Noget selv for deres Sjæles Frelse. I vore Anfaulser desangaaende ere vi aldeles forskellige fra Størstedelen af de Kristne i vor Tid. Jeg har talst med Mange, som have sagt, at de ikke kunde tænke sig Noget saa urimeligt som, at Menneskene kunne gjøre det Mindste selv for deres Frelse, ja, de have endog betragtet det som en Gudsbespottelse at lære saaledes. Det er blevet til en Mode blandt de saakaldte Kristne i vore Dage, at de skulle erkende deres fuldkomne Magiesløshed til at omvende sig fra Synd og Ugudelighed og udbryde: „Af, jeg arme Synder, jeg formaar Intet; jeg kan ikke selv gjøre Noget for min Sjæls Frelse; Jesus har gjort Alt, hvad der er at gjøre for mig, og til Gjengjæld fordrer han kun, at jeg skal erkjende,

at jeg tror paa ham!" Dersom denne Paastand var korrekt, dersom det var tilstrækkeligt for et Menneske kun at tilstaa med Læberne, at Jesns var Guds Son og Verdens Forloser, og at det derved kunde være forvisset om en Plads i Guds Rige, vilde det i Sandhed være en let Maade at opnaa Frelse paa. Men Iværksættelsen af denne Paastand bører i sig selv Beviserne for, at en saadan Tro er falsf, og at den aldrig vil føre Nogen fremad til evigt Liv i Guds Nærhed. Hvad er Frelserens egne Ord med Hensyn til, hvilken Vej Menneskene skulle vælge for at opnaa Frelse? Han siger: „Gaar ind ad den snævre Port; thi den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Jordærvælsen, og de ere mange, som gaa ind igjennem den. Thi den Port er snever, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den." Naar man betragter den Mængde Mennesker, som er villig til at skyde al Vyrde over paa Andre, og som gaar ind ad denne brede Vej, er man overhyltet om Sandheden af Jesu Ord.

Vi vide, at for at styre de verdslige Riger paa Jorden have Regjeringerne i de civiliserede Lande udfærdiget visse Love, som vedkommende Rigers Borgere ere forpligtede til at efterleve for ikke at paadrage sig den Straf, som Lovens bestemmer skal ramme dem, som vise Ulydighed mod samme. De, der underkastede sig Lovens Fordringer, blive ikke straffede, kun de Ulydige modtage den Retfælse, som de fortjene. Paa denne Maade er det muligt at regjere mange Millioner af Mennesker. Dersom korthnede, svage, skrøbelige, letfejlende Mennesker ere i Stand til at træffe Forholdsregler for at overkomme næsten enhver Banskelighed, og til planmæssigt at opretholde

Orden formedelst Love, er det da ikke rimeligt at antage, at en alvidende, almægtig, alvis, usærlig og retsfærdig Gud vilde styre og regjere formedelst Love? Jo, vihelig; og hans Love ere fuldkomne.

Evangeliet er den Plan, som Herren har indstiftet, og det indeholder de Love, som han har bestemt, at Menneskene skulle efterleve for at erholde evig Frelse. Vor Herre Jesus besalede sine Apostle, at de skulde gaa ud i Verden og prædike Evangeliet og dobe dem, som troede; det er ikke rimeligt, at Herren vilde paalægge sine Apostle, at de skulde gaa ud og forkynne deres Medmennesker Bud og Love at efterleve, hvilke det vilde være umuligt for dem at holde; nej, disse Love ere ikke svære, thi de ere afpassede efter vor Forfatning og ere grundede paa retsfærdige Principer, thi som Frelseren siger: „Mit Aag er gavnligt, og min Vyrde er let;" men der udfordres Bestræbelser fra vor Side, virkelige Gjerninger, og ikke Tro alene, for at overholde dem. Intet Menneske har Rettighed til orkesløst at lægge Hænderne i Skjødet, og paa samme Tid forvente at modtage den samme Belønning som de, der arbejde utrættelig og af alle deres Kræfter for at gjøre det Gode.

Lad os erindre, at der kun er eet sandt Evangelium, „een Tro, een Daab, een Gud," een Maade, hvorpaa alle Guds Born ville opnaa Frelse, uden Hensyn til, hvem de ere, eller hvilken Rang de have i denne Verden; Herrens Belsignelser gives til Enhver, som vil adlyde Sandheden. „Thi Eder og Eders Born hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil falde dertil." Gud er fuldkommen retsfærdig, og hans Love ere saa tydelige og letfattelige, at endog Daaren ikke behøver

at fare vilde. Vad os selv vedblive at omvende os fra alle Daarsligheder, og lad os raabe Omvendelse til vore Medmennesker. De Sidste-Dages Hellige erklære, at Gud haraabnbareret sig og talt til Jorden igjen i vore Dage, og jeg bærer mit Bidnesbyrd, at dette er sandt; jeg ved det formedelst Guds Aland, som jeg har modtaget ved at vise Lydighed mod Herrens Love og annamme hans Evangelium. Profeten Daniel forudsagde, at i de sidste Dage vilde Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skulde sorgaa. Jeg ved, at Gud har begyndt at oprette dette Rige paa Jorden i vor Tid, og at alle de Gaver og Kræster, som fulgte de Troende i Jesu Dage, folge de Troende i vore Dage. Fordi jeg ved dette, er jeg her i Dag; dersor har jeg nu virket i disse Lande som Missionær omrent to Aar. Som Jesu Kristi Tjenere gaa vi ud i Verden for at opbygge og ikke sor at nedrive, for at bringe Sandheden til vore Medmennesker, ikke Løgn, for at handle ørligt, ikke sor at bedrage. Apostlene i Jesu Dage vare villige til at opopre Alt, endog deres Liv, for Evangeliets Skyld, fordi de vidste, de prædikede Kristi Evangelium. Det er den samme Overbevisning, som gjor det muligt for Missionærerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige at forlade deres Hustruer og Born, ja Alle og Alt, som er kjært for dem, og rejse, som Apostlene gjorde i forrige Dage, „uden Pung og Taske,” uden Bon eller

Betalings, ud i en fold og usolsom Verden, hvor de mange Gange modtage Haan og Foragt, Bespottelse og Forfolgelse for Jesu Navns Skyld; men de vide, at de sikkert ville saa deres Belonning, om ikke sor, saa paa den kommende Dag, naar Alle skulle fremstaar for den retsærdige Dommer.

Jeg er Herren meget taknemmelig for alle hans Belsignelser mod mig, og jeg vil bringe min Tak til mine Brodre og Søstre, og mine mange Venner udenfor Kirken, for al den Velvilje, de have bevist mod mig, medens jeg har været i disse Lande, og jeg beder, at Herren vil belsegne Enhver, som besträber sig for at gjore det, som er Godt. Skulde der være Nogen tilstede, som jeg har fornærmet, ønsker jeg, at de ville tilgive mig. Om jeg ikke har udsort Meget, medens jeg har været her, kan jeg dog med god Samvittighed sige, at jeg har gjort, hvad jeg i min Ringhed har været i Stand til, for at udsprede Sandhedens Lys blandt mine Medmennesker. Maa vi, som have anammet Sandheden, leve saaledes, at vi kunne være tilfredse med vort Liv i denne Provestand og aldrig svigte Sandheden, thi Ingen, der en Gang har kjendt Sandheden og derefter fornægter den, vil sole sig lykkelig. Maa de, som endnu ikke kjende Evangeliet, saa deres Øjne opladte og slutte Bagt med Herren, og maa Gud belsegne os Alle, er min Bon i Jesu Kristi Navn. Amen.

Den inderste Kjærne i et Menneske, hvad der i Sandhed er Mennesket selv, det kommer frem i Ensomheden, medens det saa ofte bliver skjult i Menneskenes Selskab, hvor det ofte er saa vanskeligt at kjende, hvad der er Mennesket selv, og hvad der kun er et Gjenstik af dets Omgivelser.

Den 1ste Oktober 1892.

Præs. Edw. H. Andersens Afskedshilsen.

Eftersom Gud ved sine Tjenere har løst mig fra at præsidere over den skandinaviske Mission, og jeg nu nyder det glædelige Privilegium at vende tilbage til mit Hjem i Bjergenes Dale, ønsker jeg at rette nogle Afskedsord til mine Medarbejdere fra Zion, til det lokale Præstedomme, og til de Hellige i Allmindelighed i denne Mission.

Jeg kan i Sandhed sige, at det har været mig en stor Glæde at arbejde med mine Brødre i Evangeliets Tjeneste her i Norden. Vi have virket tilsammen i broderlig Kjærlighed, som Herrens Tjenere altid burde gøre, og ved Guds Hjælp have vi været i Stand til at udføre Noget for Kirken i de to forløbne År, i hvilke jeg har haft den Glæde at præsidere over Missionen i disse Lande; og jeg haaber, at hvad vi have udført, maa bære gode Frugter og være helligt til Guds Øre. Mange Belsignelser ere blevne os tildelte, og Guds Gjerning har nydt god Fremgang, idet henved et Tusinde Medlemmer have sluttet Bagt med Gud i Daabens hellige Bande i de sidste to År, og mange Tusinder have hørt Evangeliets frelsende Budskab forkyndt af Herrens bemyn-digede Tjenere.

Mine Brødre have virket med rosværdig Energi for at sprede Sandheden, og de have stedse søgt at være i Besiddelse af Guds Land i deres Anstrengelser for at fremme Guds Værk; Missionærernes Flid, Ridkjærhed og Udholdenhed have i høj Grad bidraget til Værkets Fremgang. De, som have virket paa Kontoret ved Udgivelsen af det trylte Ord, have ligeledes formedelst Guds Kraft været Redskaber til at udføre meget Godt. Mange Skrifter ere blevne uddelte. „Skandinaviens Stjerne“ og »Nordstjernan« vedblive at være velkomne Gjæster og tjære Venner for lykkelige Tusinder, som af dem lære Evangeliets Sandheder at kjende, og Antallet af Begges Læsere er forøget. Jeg er tildels bekjendt med mine Medarbejdernes Stilling, deres Ridkjærhed for den Sag, de repræsentere, og al deres Oprofrelse; de ere usorfærdede og ofte glade i Modgang, villige til at opføre deres Tid og Midler for at fremlægge Sandheden for deres Medmenne-sker, og jeg er forvisset om, at Gud rigelig vil belonne disse trofaste Mænd. Jeg har tilbragt mange behagelige Dage i deres Selskab og takker Gud for, at han har agtet mig værdig til at være iblandt dem som en Evangeliets Budbærer.

Idet jeg bryder de Hellige i Skandinavien, mine Brødre og Søstre, Farvel, kan jeg ikke undlade at takke dem for deres Venlighed og Ópmærksomhed mod mig ved enhver Lejlighed, naar jeg har været i deres Midle. Overbevisningen om, at de Hellige og Missionærerne have op holdt mig i deres Tro og erindret mig i deres Bonner, som de have op sendt til Maadens Trone, har været mig en stor Trost og Ópmuntring til at udføre mine Pligter, og jeg ved, at Gud-

har hørt deres Bønner. Jeg talter Alle, som have skænket mig deres Tillid, og jeg nedbedrer Guds Belsignelse over dem. Jeg vil sige til alle de Hellige: Vær trofaste i Evangeliet og de Pagter, I have sluttet med Herren, og lev saaledes, at Guds Mand altid kan være Eder til Trost og lede Eder frem paa den Bane, som fører til Frelse, og som Enhver for sig, uafhængig af alle Andre, maa vandre paa.

Jeg ønsker at bære mit Bidnesbyrd til Alle, at Gud har talt til Jorden i disse sidste Dage og paabegyndt sin Gjerning ved at udvælge Profeten Joseph Smith til at være et Redskab i hans Haand til paanh at oprette Kristi Kirke paa Jorden. Evangeliets Gaver og Kræfter ere skænkede Præstedømmet, og den eneste sande Kirke er oprettet af Gud formedelst Abenbaring til sine Ejendomme. Herren har kaldet og bestillet Mænd til at gaa ud i Verden og raabe Omverdenne til alle Mennesker og forlynde dem Guds Riges Evangelium til et Bidnesbyrd, hvorend Enden kommer.

Idet jeg anbefaler Eldste Joseph Christiansen, som er kaldet til at være min Efterfølger som Præsident over den skandinaviske Mission, ønsker jeg, at alle de Hellige ville bevise ham den samme Velvilje, Algtelse og Hengivenhed, som de have skænket mig. Broder Christiansen er en trofast Herrens Ejener, en Mand, som jeg med Træghed kan overlade Missionens Bestyrelse til, og mit inderligste Ønske er, at Gud maa velsigne og ledsgage ham i alle hans Handlinger til Guds Riges Fremme.

Jeg glæder mig over, at der er givet mig Bejlighed til at vende tilbage til mit Hjem og mine Kjære i Zion, og jeg byder mine Medarbejdere og alle de Hellige et hjerteligt Farvel. Maa Herrens Belsignelse være Eder alle tildeelt!

Edward H. Anderson.

Al Korrespondance vedrørende den skandinaviske Mission bedes herefter adresseret til Joseph Christiansen.

Præsident Joseph Christiansens Hilsen.

Det var uventet for mig at blive løft fra at præsidere over Aarhus Konference, hvor jeg har virket som Missionær omrent halvandet Åar med megen Tilsfredshed og vundet mange gode Venner, og blive kaldet til at indtage en Stilling som Præsident over den skandinaviske Mission, og idet jeg tiltræder dette ansvarsfulde Embede og paatager mig de mange Pligter, som ere forbundne med dette Kald, føler jeg i Sandhed min Ufuldkommenhed til at udrette dette Arbejde og indser Nodvendigheden af at være i Besiddelse af den Helligaand, at den maa være min stadige Bejleder under alle Omstændigheder, thi af mig selv eller ved min egen Hjælp alene formaar jeg ikke at udføre, hvad der udfordres af En i denne Stilling; men efter som jeg ved, at jeg ikke har søgt efter denne eller nogen anden Plads i Missionen, men er bleven kaldet af de retmæssige Autoriteter i Kirken, har jeg den Tro, at Gud, min himmelske Fader, vil styrke mig

og give mig Visdom til Udsorelsen af denne saa vel som enhver Gjerning, som han gjennem sine Tjenere falder mig til at udføre, og min største Attræ er at leve i Overensstemmelse med Evangeliets Fordringer, saa at jeg kan have Krav paa Herrens Velsignelser og blive dygtiggjort til mit Arbejde.

Teg haaber, at mine Brodre, Eldsterne fra Zion og Præstedommet i det Hele taget, samt de Hellige i Almindelighed ville erindre mig i deres Bonner til vor fælles Fader i Himlen og bede ham at skænke mig Kraft til at fortsætte det Arbejde, som min agtede Førgænger og trofaste Broder, Præsident Edw. H. Anderson nu overlader til mig efter at have virket som Præsident over den skandinaviske Mission i to Aar, i hvilken Tid han har arbejdet med utrættelig Flid og lagt den største Nidkjærhed for Dagen. Haabende, at jeg tor vente den samme Tillid skænket mig, som har været ham til Del, skal det være mig en Glæde at bestræbe mig af yderste Evne for at blive den værdig.

Til mine Medarbejdere vil jeg sige: Lad os bestandig have Guds Rige og de ansvarsfulde Pligter, som paahvile os, for Øje, saa at vi kunne hædre den Gjerning, hvortil vi ere faldede. Vi skulle leve saaledes, at vort Lys kan sinne for alle dem, som vi omgaas med, saa at vor Indflydelse til det Godes Fremme kan gjøre sig gjældende blandt vores Søskende saa vel som overfor alle Mennesker. Et godt Eksempel er den bedste Prædiken, og ved en god og opriktig Fremgangsmaade ville vi være i Stand til at gjøre store Fremstridt i vort Arbejde og være Redskaber i Herrens Haand til at bringe Mange af vore Medmennesker til Sandhedens Erfjendelse. Lad Ingen være Marsag til at nedstemme Sindet eller nedtrykke Manden hos nogen medvirkende Missionær, men lad Alle føge af bedste Evne at opmuntre hverandre til Udholdenhed i det Gode. Naar vor Missionstid er til Ende, og vi ere tilladte at vende hjem til Zion for at gjense vores kjære Familjer og Venner der, hvilken Glæde ville vi da ikke føle, dersom vi have holdt os ubesmittede fra Verdens Daarligheder og have været nidkjære i at udføre vores Kalds Pligter og fremme Herrens Gjerning! Dersor, kjære Brodre, lad os leve forsigtig og holde de Pagter, som vi have indgaaet med Herren.

Til de Hellige vil jeg sige: Vær ydmige for Herren; hold Eder nær til ham; glem ikke Eders Bonner til ham baade Morgen og Aften, og saa vel i Lørdom som offenslig. Besog Eders Forsamlinger, saa at I kunne blive styrkede i Manden og vedblive at være trofaste i Evangeliet. Gjor Eders Pligter og vis Eders Tro og Gudhengivenhed ved at betale til Herren det, som tilhører ham, og gjor Eder derved værdige til at modtage de Velsignelser, som han har lovet at udgyde i Overmaal over dem, som med Gjerninger bevise, at de elsker ham og forlade sig paa ham. Hvad Gud har lovet, vil han holde, thi hans Ord slaa ikke fejl. Tak aldrig ilde om hverandre, thi dette er en Vedersfhægglethed for Herren; men gjor mod Andre, hvad I vilde ønske, at Andre skulde gjøre mod Eder under lignende Omstændigheder. Bis Herren, at I elsker ham, ved at I holde hans Bud, og ved at I elsker hverandre indbyrdes. Vær villige til at modtage Raad og Lærdomme af Herrens Tjenere, som ere sendte til Eder. Eftersom Gud vil anerkjende deres Arbejde i Udsorelsen af Evangeliets hellige Ordinanser, kunne vi sikkerlig anerkjende dem som Herrens Tjenere og være dem

behjælpelige med at fremme Guds Værk paa Jorden; og lad Enhver erindre Trelserens Ord: „Hvad J have gjort mod een af disse mine mindste Brødre, have J gjort mod mig.“

Joseph Christiansen.

Afdrag af Korrespondance.

Ældste H. F. Liljenquist skriver, ombord paa Dampskibet „Whomming“ fra New York Havn den 7de September: „Efter en behagelig, dog lidt trættende Rejse, ankom vi hertil i Gaar Aftes Kl. 8.30. Paa Overfarten var Vejret gunstigt med Undtagelse af den tredje Dag paa Atlanterhavet; da herskede der en voldsom Storm, som varede omrent 12 Timer. Karantænebetjentene vare ombord i Formiddag og gave Passagererne Haab om, at de kunde tillades at lande Kl. 4 i Eftermiddag. Her i Havnen ligge mange Kartøjer, som ere komne fra kolerafmittede Lande.“ I samme Brev, under Dato den 9de Sept., tilføjes: „Eftersom vi have ventet paa at komme i Land, har jeg ikke sendt dette mit Brev endnu. Dette Skib har blandt sine 900 Passagerer 2 à 3 Hundrede polske Joder, af hvilke Nogle komme fra Havne, hvor Koleraen raser; dette forhindrer os fra at komme i Land. Vi ere Alle vel og haabe paa det Bedste.“

I et Brev, dateret den 12te Sept., skriver Broder Liljenquist: „Vi ere endnu i Karantæne. Idag Morges fik vi den Underretning, at vi skulde komme i Land paa Fire Island og forblive der i 10 Dage. I Nærheden af vort Skib er der 4 Skibe liggende, tilhorende den tyke Linje, blandt disse „Normannia“ og „Skandia.“ Det forekommer mig urigtigt at forhindre os fra at lande, eftersom Alle ombord paa dette Skib ere rafse. Indtil i Gaar har Samkvem mellem Passagererne været tilladt, men er nu forbudt. Det er en Provelse at være som i et Fængsel, affspærret fra sine Venner. Men der er een Forbindelse, som ikke nogen Magt kan affspærre, nemlig Forbindelsen med vor himmelske Fader. Vi ere alle rafse og ere ikke modløse, thi Alt er i Herrens Haand. Maar vi se de Dode, som tages fra vores Naboskibe, sole vi os taknemmelige til Herren for den Godhed, han har bevist mod os i at bevare os for den syngelige Pest indtil den nærværende Tid. Brodrene Borgeson, Johnson og Nielsen sende tillige med mig deres Hilsen til Venner og Bekjendte.“

Bidere skriver Ældste Liljenquist den 19de September fra Fire Island, New York: „Maa ske nogle faa Ord fra os i vort midlertidige Opholdssted ville interessere vore Venner. Vi havde haabet at faa Lov til at lande i New York og ikke blive landsatte paa Fire Island, men det ser ud, som om dette var den Vej, som Sundhedspolitiet har bestemt, vi skulde tage; i det Mindste have vi været nødsagede til at gaa den. Mellemdækspassagererne tror jeg blev ført til Hoffmann Island. Søster Hulda Sjøberg havde den Sorg, at hendes Son Nils (15 Maaneders gammel) døde den 17de dennes, medens vi vare ombord paa „Whomming.“ Barnet var sygelig under hele Rejsen, og Alt, som kunde gjøres for det, var gjort, men det syntes at være Herrens Vilje, at det skulde gaa hisset, og Barnet henvor fuldstændig roligt. Liget blev lagt i en Kiste og bragt til en Ø for at blive begravet. Ægaar Morges Kl. 9 bleve 1ste og 2den

Klasjes Passagerer overslyttede til Dampstibet „Cepheus“ og besordrede til Fire Island; det var en hndig Morgen, og det er unodvendigt for mig at bemærke, at en Forandring var en velskommne Nyhed for Passagererne, som havde været ombord uafbrudt i 22 Dage, og Haabet om snart at kunne sætte Foden paa Land syldte os med Glæde. Efter en Sejlsdøs, som varede 3 Timer — Afstanden er omtrent 45 Mile (eng.) fra New York Havn, hvor vi laa i Karantæne — blev vi landsatte. Passagererne blev indlogerede i vel udstryrede Villaer og paa et stort Hotel, og Alt gjøres, for at Passagererne kunne være saa tilsfredse som muligt, medens de ere her. Vi ere alle vel og takke Herren for hans Beskyttelse af os. Vi forvente at blive satte i Stand til at fortsætte vor Rejse i Ugens Løb."

[Dampstibet „Wyoming“ frigaves fra Karantæne den 24de Sept. Red.]

Eldte John Lawrence skriver fra Upsala, den 14de Sept.: „Det glæder mig at være i Stand til at meddele, at Værket gaar fremad her, og at jeg i min Ufuldkommnenhed har haft godt Held med mig i at forkynde Evangeliet. Jeg har besøgt Gæste og afholdt flere Forsamlinger der, og endstjøndt vort Samsund før har modt Modstand, og vore Missionærer før have været forhindrede i at prædike i denne By, have vi dog nu haft Bejlighed til at forkynde Evangeliets Sandheder der. De, som besøgte vore Forsamlinger, vare interesserede i at lytte til, hvad der blev sagt, og jeg tror og haaber, at mange af disse vilde slutte sig til Evangeliet i Fremtiden. Jeg er glad ved at virke som en Sandhedens Budbærer, og det er mit Ønske at forblive trofast i den Pagt, jeg har sluttet med Gud.“

Korrespondance.

Norrköping, d. 10de September 1892.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Det er nu snart 3 Maaneder siden, jeg ankom til Sverige for at virke som en Missionær i Göteborg Konference, og med Taknemmelighed mod Gud og mod mine Brodre kan jeg sige, at jeg føler mig rigelig velsignet som en Budbærer af Sandhedens Principer i dette Land. En Del af Tiden har jeg anvendt til at besøge mine Slægtinge og vidne for dem om Gjengivelsen af Jesu Kristi Evangelium, men hvad Frugten deraf vil blive, ved jeg ikke, men jeg haaber, at mine Bestræbelser ville bære gode Frugter.

Jeg har ligeledes anvendt en Del af Tiden til at virke i Byen Göteborg, hvor mange Forsamlinger ere blevne afholdte, hvilke vare talrigt besøgte. Jeg har ogsaa aflagt et Besøg i Trollhättan, hvor jeg havde Anledning til at tale med mine gamle Bekjendte angaaende Jesu Kristi Evangelium.

Før en Maaned siden forlod jeg i Forening med Broder Aug. Westerberg Göteborg for at aflagge et Besøg i nogle af Grenene i Konferencen, og vi have haft en meget behagelig Tid sammen. Vi opholdt os i Bingåkers Gren tre Uger, i hvilken Tid vi afholdt 21 Forsamlinger blandt de Hellige og Fremmede. Der findes endnu mange gode og oprigtige Mennester, som ønske

at høre de Værdomme, vi forhynde. Min Tro er, at i en nær Fremtid Mange ville slutte Pagt med Herren i denne Del af hans Bingaard. De Hellige i denne Gren ere gode og trofaste, og de gjøre, hvad der staar i deres Magt, for Missionærernes Velbefindende.

Jeg agter at forblive i denne Stad nogle Dage, og siden, i Forening med Broder Wahlquist, at besøge Vesterviks Gren før Konferencen. Jeg er Herren taknemmelig for den Anledning, jeg har til at se nye Beviser for hans Godhed; jeg har allerede erfaret, at det er Guds beskyttende Haand, som bevarer hans Ejendomme i dette saa vel som i andre Lande. Jeg haaber at være i Stand til at udføre meget Godt, og mit Ønske er at opfylde de Pligter, som paahvile mig, og at advare Alle, som der gives mig Lejlighed til, om de Straffedomme, som følge Forkastelsen af dette Evangelium.

Eftersom jeg har hørt, at De snart er færdig til at rejse hjem til Zion, ønsker jeg, at Guds Fred og Velsignelse maa følge Dem som Bon for det gode Arbejde, De har udført i den Skandinaviske Mission. Forglem ikke os, som ere tilbage i disse Lande, men ihukom os i Deres Bonner til Gud. Maa Sandheden tiltage paa Jordens, og Løgnen forsvinde, og maa vi alle i Forening med vore Familjer, efter et vel udført Arbejde paa denne Jord, blive frelste hos vor Fader, beder en ringe Medarbejder i Missionen,

C. A. Carlquist.

Sundsvall, d. 6te Sept. 1892.

President Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Broder Cederlund og jeg have været i Uleå næsten hele Sommeren, og

naar vi tage i Betragtning, at der ikke fandtes nogen af de Hellige der, da vi kom dertil, have vi efter Omstændighederne haft en meget behagelig Tid sammen der. Det var naturligvis lidt haardt for os i Begyndelsen, eftersom Folket ikke havde hørt noget af de Sidste-Dages Helliges Være før; de havde hørt om „Mormonerne,” men intet Godt om dem, og vi havde følgelig mange Fordomme og megen Overtro at kjæmpe imod. Vi afholdt flere Forsamlinger saa vel i Byen som paa Landet, og disse Forsamlinger vare vel besøgte. De Tilstedevarerende synes at lægge en stor Interesse for Dagen med Hensyn til, hvad vi forhynde, og vi havde den fornøjelse at indlemme syv Medlemmer i Kirken ved Daab, og vi solgte Bøger og Skrifter for over 100 Kroner.

Jeg tror, at mange Oprigtige der ville undersøge og annamme Evangeliet i den nære Fremtid. Der er et stort Arbejde at udføre i denne Del af Konferencen, og jeg tror, det vilde være raadeligt at oprette en Gren der, eftersom Arbejdsmarken er vidt udstrakt.

Siden vor Tilbagekomst hertil have vi dobt En og afholdt 4 Forsamlinger. Brodrene Spongberg og Krantz ere just hjemkomne efter at have været bortrejste i 10 Uger. De føle sig vel tilfredse og have dobt En samt uddelt mange Skrifter og Bøger. Det er min Uttraa at gjøre Alt, hvad der staar i min Magt, for at fremme Herrens Gjerning og sprede Sandhedens Lys, men jeg føler min Ringhed dertil. Det er meget svært for mig at lære Sproget, men jeg er villig til at gjøre det Bedste, jeg formaar, og Herren har i Sandhed velsignet mig paa min Mission, og jeg ved, at han vil vedblive at velsigne mig saa

længe, som jeg er ydmyg for ham og søger at gjøre det, som er rigtigt.

Maa Herren velsigne Dem og En-
hver, som virker for Evangeliet.

Med de venligste Hilsener til alle
Brødrene paa Kontoret forbliver jeg
Deres Broder i Kristo,
Geo. Lindquist.

Blandinger.

The Chovevi Zion Forening, hvis Kontor er i Nr. 11 Bevis Marks, London, C. C., har offentliggjort følgende Opraab for at indsamle Midler til at anlægge Kolonier for Joderne i Palæstina og nærliggende Trakter: „The Chovevi Zion har som et første Stridt i Retning af Foreningens Formaal, ved Kjøb forstakket sig et Stykke Land i Gilead, beliggende ved Grænsen af Hauran og Gaulan. Dette indeholder 2400 Acres (1 Acre = $\frac{11}{15}$ Tonde) Land, og det er Foreningens Hensigt at lade den første Koloni, bestaaende af 50 Familjer, ned sætte sig der. Landet koster 37,000 Kroner, og den største Del af dette Beløb er allerede betalt. Der fordras nu Midler for at udbetale Restbeløbet og opføre Huse, forskaffe Algerbrugsredskaber, Planter, Sæd og nogle faa Kreaturer, saa vel som Midler til at støtte Kolonisterne med, indtil Kolonien bliver selvstændig og Nybyggerne i Stand til at tilbagebetale de Udlæg, som gjores for dem. Det Land, som Foreningen har kjøbt, har været meget omhugget udvalgt som mest passende for Kolonisation; det er rigt paa Vand og grænser til Landstrækninger, som ere indkjøbte af andre Kolonisations-Selskaber, og vor Forening handler i Forbindelse med disse. Der forventes ingen Vanfæligheder fra den thrikke Regerings Side, der, uagtet den forbyder Indvandring af Emigranter, som kunde blive Regeringen til Byrde, ikke vil forhindre Nogen i at oprette velordnede, organiserede Kolonier i en Del af Landet, som for nærværende kun er thndt beboet. The Chovevi Zion Forening anmoder Alle, som interessere sig for det jødiske Folk, om at bidrage til dette Øjemed. Enhver Jøde og Kristen bør være denne Forening behjælpelig med at finde et varigt Hjem for de Adspredte af Israel i et Land, som er kjært for Begges Bedkommende. Vi ønske at modtage Bidrag, saa at vi kunne være i Stand til at oprette Hjem for vort Folk i et Land, hvor de kunne faa Lejlighed til at dyrke Jordnen og befries for Frygt for stedse at blive forfulgte. For at fremme dette vort Foretagende bede vi Alle om Hjælp, som tro, at Jodernes Skæbne er uoploselig forbunden med et Land, helligt ved en herlig Fortidshistorie, og vi haabe, at Alle, hvis Menneskeljærlighed tilskynder til at række en hjælpsom Hånd til deres undertrykte Medmennesker, ville komme os til Hjælp.“

I Anledning af Chicagoudstillingen præges der i Philadelphia-Monten 5 Millioner Halvdollarsstykker, som paa den ene Side bære Columbus' Portræt, paa den anden et Billede af Udstillingsbygningen.

Efterspørgslen efter de nye Penge er overordenlig. Et meget slot Firma, der ønskede at anvende dem som Præmier til sine Kunder, har tilbudt fem Millioner Dollars for de fem Millioner halve Dollars.

Tor den Første af de nye Monter, der udgaa fra Philadelphia, er der paa Forhaand budt 200 Dollars, og samme Sum er budt for den sidste, altsaa Numer 5,000,000. Døgsaa Mont Nr. 1492 er stærkt begjært. De fem Millioner ere de forenede Staters Tilskud til Udstillingen.

En af Chicagondstillingens Kuriositeter bliver et Palads af — Salt. Paladset, der rejses af Indbyggerne i San Bernardo, opføres af krystalklare, gjennemsigtige Blokke paa tre og tredive Kubikcentimeters Størrelse.

Den nys afdode Marki af Amboago, der efterlod sig en Formue paa 102 Mill. Realer, har i sit Testamente truffen en Bestemmelse, der vil gjøre ham populær efter Doden.

Renterne af de 34 Millioner skal nemlig anvendes til at løsjobe unge Spaniere fra Militærtjeneste.

I Mexico døde for nogle Dage siden en spansk Kvinde Margarita Rivera, der — det lyder utroligt — blev ethundredeogtoogtredive Åar gammel.

Hun overlevede sin Mand i fireoghalvårsdørsindstyrke Åar, og hun har set seks Generationer af sine Efterkommere fødes.

Forskellige udenlandsk Bladé have forlængst meddelt, at det sjæve Taarn i Saragossa, hvilket forovrigt ikke er sjævt fra Fodslen, men er blevet det ved Tidernes Ugund, var revet ned, da det truede med at styrte sammen.

Meddelelsen var forhastet. Byraadet i Saragossa havde vel besluttet Taarnets Ødelæggelse, men mente, at det burde staa Columbus-Festen over af Hensyn til de Fremmede, der til den Tid besøge Øyen. Imidlertid have forskellige indflydelsesrige Borgere, der vare bange for at faa Taarnet i Hovedet, nu omstent Raadet, og Ødelæggelsens Værk er begyndt.

En fremragende Arkitekt har lavet en nojagtig Model af den mærkelige Bygning, og denne Model vil for Fremtiden være til Eftersyn for Rejsende, som kunde ønske at vide, hvorledes en af Saragossas største Seværdigheder har taget sig ud.

Dødsfald.

Steffen Larsen, født i Norre Bindslev Sogn, Hjørring Amt, Bendtsbyssel, Danmark, den 26de December 1813, afgik ved Doden i Gunnison, Sanpete County, Utah, den 2den August 1892.

Han levede som en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Pernella Larson, født i Sverige den 27de Januar 1835, afgik ved Doden i Moroni, Utah, den 26de August 1892.

Anna J. Larsen, født den 21de December 1810, døde af Alderdomssvaghed den 31te August 1892.

Caroline C. Rasmussen, Datter af Annie C. og Andrew Rasmussen, født den 3de Oktober 1891, døde i Castle Dale, Emery County, Utah, den 4de September 1892.

Velkomstsang.

(Sungen ved Konferencen i Aarhus d. 24. Sept. 1892.)

Mel.: „Lad Zion i sin Pragt opgaa.“

Velkommen! kære Brødre, hid
Til os med Sandheds Bud;
Vi leve paa den skjonne Tid,
Da Englen blev sendt ud,
At bryde til den faldne Slægt
En Frelse for Enhver,
Som ther til Herrens Varetægt
Og Jesu Bud har kær.

Vær hilset nu af Hjertens Grund,
Hver Zionsbroder kær,
Maa Ordet nu af Eders Mund
Slaa Rod i Sjæle her,
Hos dem, der kun vil gjøre Ret,
Hos hver en Kvinde, Mand,
Der kommer for at hjænde det,
Som Frelse bringe kan.

Nu, tag imod vor simple Sang!
Vor Bon til Herren er
For Eder, som saa mangen Gang
Har vandret fjern og nær.
Gid Sæden den maa bringe Frugt
I Herrens egen Tid
Og spire, gro i Herrens Tugt
Til Bon for Eders Flid.

Laura Berberich.

Indhold.

Tale af Ældste H. J. Viljenquist	1	Uddrag af Korrespondance	11
Red. Unm.:		Korrespondance	12
Præs. Edv. H. Andersens Afstedshilser	8	Blandingar	14
Præs. Joseph Christiansens Hilsen	9	Dødsfald	15
		Velkomstsang	16

København.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).